

vilde disse Love nu have foreligget til Revision, og vi havde da undgaaet alle disse Stridigheder om, hvorvidt Tillægene skulde staa paa Finantsloven eller ikke. Det forunder mig, Regjeringen maatte vide, hvad den udsatte sig for ved ikke at gaa den Vej at forelægge Lønningslovene til Revision; thi den har jo et Exempel fra forrige Aar, hvad den ærede Conseilspræsident selv erindrede om. Hvorfor har Regjeringen da ikke undgaaet en Gjentagelse deraf? Saa var Spørgsmaalet ikke kommet for. Men fordi Regjeringen ikke er gaaet den ligefremme Vej, som den efter sin Opfattelse af Forholdene maatte kunne gaa, ere vi nu paany komne ind i disse Stridigheder. Jeg vil endnu tro, at det, skjøndt vi ere temmelig langt henne i Samlingen, vilde være rettest, om Regjeringen nu forelagde disse Love til Revision, thi man kunde da lade det Spørgsmaal ligge, om hvorvidt man skulde optage disse Tillæg paa Finantsloven eller ikke. Vi kunde da tage fat paa Lønningslovenes Revision og se, hvorvidt man kunde komme med Regjeringen i saa Henseende. — Angaaende Beregningen af de Tillæg, der her foreslaas, skal jeg kun minde om, hvad den ærede Ordfører allerede har gjort opmærksom paa, at Udvalgets Flertal havde ønsket en Medvirkning fra Regjeringens Side i denne Retning, men at Regjeringen har negtet den. Jeg er ikke Medlem af det ærede Udvalg, som behandler denne Sag, og naar jeg her udtaler Noget, henviser jeg kun til dette Udvalgs Flertal, om det maatte senere vil tage under Overveielse, hvorvidt det maatte finde det rigtig at tage Hensyn dertil. Efter den Modtagelse, dette Forslag har faaet, idet man har villet forklare det som yderligtgaaende i Sammenligning med, hvad der forelaa ifjor, isærlig for at det fra Flertallets Side bliver betragtet som en Smødekommun, og da det nu ikke optages fra Regjeringens Side med samme Smødekommun, synes det mig, det kunde være rigtig, at det ærede Flertal nærmere overveiede, om man ikke igjen taar burde vælge den Form, som forelaa ifjor, thi da vilde disse Indvendinger slet ikke kunne gøres gjældende. — Sagen er for alvorlig til, at man kan ønske at gaa videre ind paa Enkeltheder, og jeg skal derfor kun fremsføre en Bemærkning. Da den ærede Minister tidligere truede os med Opløsning — nei, han truede ikke; det var ikke nogen Trusel, det var blot en Udtalelse om, at Regjeringen agtede at opløse Folkethinget — tillod jeg, der sidder i Nærheden af ham, mig at sige, at det var rigtig, og jeg skal atter idag gjentage det Samme. Stillingen mellem Regjeringen og Flertallet her viser sig jo at være saa uholdbar, at vi alle, hvorledes vi end stille os, maa ønske, at den bliver klaret paa den ene eller paa den anden Maade. Da vi i Oktober Maaned kom sammen, havde vi Haab om, at det skulde lykkes os at faae Sagerne listede igjennem ved Samarbejde mellem Regjeringen og Thinget; men

nu tror jeg, at Enhver især — Regjeringen saavel som Medlemmerne her i Salen — maa have faaet det Indtryk, blandt Andet af det foreliggende Forhold, at det har vist sig, at Regjeringen ikke paa noget Punkt kan samarbejde med os. Man kan kun faae Ende paa Forholdet ved, at Regjeringen gaar til Vælgerne, som da ville dømmes os imellem; det er den rette konstitutionelle Betragtning. Har Flertallet sillet sig saaledes, at Vælgerne ikke ville vedkende sig det, gaar det over til at blive et Mindretal, og Regjeringen har det da i sin Magt at gjennemføre disse Sager ganske som den synes og kan komme overens om med Landsthinget og dette Things anden Side, som da vil være Flertal. Vi kunne da komme frem, om end desværre efter min Mening paa en mindre god Maade. Ville Vælgerne derimod ikke støtte Regjeringen, ja, saa komme vi her tilbage, og jeg antager, at Regjeringen da vil erkende, hvad der er dens Pligt. Denne sidste Uttring giver mig Anledning til at sige et Par Ord om det, hvormed Conseilspræsidenten sluttede. Den ærede Conseilspræsident sagde, at han kun havde talt om Opløsning, men ikke om Kabinetsspørgsmaal, og den ærede Conseilspræsident erklærede forleben med Hensyn til Spørgsmaalet om Pantserfibet, at Regjeringen ikke modtog nogen Finantslov, hvorpaa Pantserfibet ikke var bevilget; det var hans Ord. Naar der imidlertid efter Opløsningen kommer et Flertal, enten saaledes som det nu er eller noget større, der vedbliver at sige Nei, medens Regjeringen erklærer, at der ikke foreligger noget Kabinetsspørgsmaal, hvad jeg forklarer som, at den vil blive siddende, uanset hvad der sker ved Valgene, saa gad jeg vide, hvorledes Regjeringen vil bære sig ad med at faae Pantserfibet bevilget paa Finantsloven. Naar et Ministerium erklærer, at det ikke tager imod det eller det uden en Opløsning, mener jeg, at det selvsjælgelig konstitutionelt taget maa fortaaes saaledes: Fører Opløsningen ikke til, at der gives os Medhold, er det et Kabinetsspørgsmaal for os; vi overlade da Andre Pladsen. Naar dette ikke hører til, ser jeg ikke hvad det er for et konstitutionelt Standpunkt, vi indtage; jeg tør sige, at vi da slet ikke indtage noget konstitutionelt Standpunkt; vi ere da under en Absolutisme under en anden Form end den gamle Absolutisme. Det er ikke det konstitutionelle Standpunkt, paa hvilket vi staa efter vor Grundlov, og jeg vil spørge, hvad Mening der er i en Appel til Vælgerne, naar man dog ikke, dersom disse gaa med os, vil give det Virkning? Hvad Mening er der i at opløse, naar man siger: Gaar Opløsningen vore Modstandere imod, ere vi glade, men gaar Opløsningen os imod, bryde vi os ikke derom? Er det konstitutionelt, er det forsvarligt af en Regjering at give en saadan Erklæring? Denne Udtalelse forekommer mig at være saa alvorlig og saa farlig, at det ikke skulde undre mig, om man muligvis efter en Overveielse kunde finde Anled-